

Suriye'ye emperyalist müdahaleye hayır!

Suriye halkları katil Esad'ı devirecektir. Türkiye ve tüm haydut devletler elinizi çekin!

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 469 ■ 31 Ağustos 2013 ■ Fiyatı: 25 krş.

Savaş değil barış istiyoruz

---> Çözumsuzlikle geçen onlarca yılın bedelini biz emekçiler ödedik. Barış için kaybedecek zaman yok.

---> Öcalan çözüm sürecini başlattı. Kürt hareketi silahları susturdu. Çözüm süreci başladı, ölümler durdu. PKK sınırdışı çekiliyor. Ancak hükümet atması gereken adımları hâlâ atmadı.

---> Anayasanın değiştirilmez hiçbir maddesi yoktur. Kürt halkının eşitliğini ve özgürlüğünü tanıyan demokratik bir anayasa istiyoruz. Antidemokratik tüm yasalar çöpe atılsın.

---> Kürtler Kürtçe konuşur. Anadilde eğitim en temel insan hakkıdır ve müzakere

konusu yapılamaz.

---> Yüzde 10 seçim barajı kaldırılmalı. Siyasi partiler kanunu değiştirilmeli. Düşünce, eylem ve örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı. Tutuklu Kürt siyasetçiler serbest bırakılmalı.

---> Çözüm sürecinin geleceği için İmralı'daki koşullar düzeltilsin. Öcalan, yoldaşları ve barışın tüm taraflarıyla rahatça görüşebilsin. Özgür bırakılsın.

---> Hükümet Kürtleri, Türkiye halklarını oyalamalı. Çözüm için adım at! Barışı da özgürlüğü de mutlaka kazanacağız.

Sayın Öcalan'a özgürlük!

Gezi'den sonra çözüm süreci

Kitlesele mücadeleler insanları değiştirir. Mücadelenin her bir gününde harekete katılanlar dünyayı eskiden olduğundan çok daha farklı bir şekilde kavramaya başlar. Gezi direnişine katılanlara da böyle oldu. Polisi, medyayı, partileri, çalışma hayatını, devleti eskiden olduğundan çok daha farklı bir bakış açısıyla kavramak zorunda kaldılar.

Kürt sorununa bakış açısı da Gezi direnişine katılan birçok insanda değişti.

Devletin uyguladığı şiddetin, haklarını savunmak için mücadele eden başka bir insan grubuna yıllardır uygulanmakta olduğu ve bu şiddetin haksızlık olduğu net bir şekilde görüldü.

Polisin "ağaçlar kesilmesin" sloganı gibi masum bir taleple ifade edilen bir eyleme gösterdiği tepki, anadilinde eğitim isteyen insanlara gösterdiği tepkiyi anlaşılır kıldı.

Gezi direnişisiyle birçok insan, "Kürdistan'a hoşgelmiş" oldu ve birçok insan direnişinin birkaç gününde Kürdistan'ın başına neler geldiğini bir çırpıda anladı.

Doğru Gezi eylemlerine sızan ve hem çözüm sürecine hem de Kürt halkının haklarını kazanmasına karşı olan damardan ulusalcı, ulusacı sosyalist gruplar, partiler ve odaklar da vardı.

Gezi Parkı alanında Abdullah Öcalan'ın idamını savunan, Öcalan'la görüşmeler yaptığı için Erdoğan'ın da icabına bakılması gerektiğini düşünenler vardı.

Gezi'yi hükümeti devirecek bir hareket olarak kurgulamaya çalışan ve hükümeti devirir devirmez de ilk iş çözüm sürecini rafa kaldırmak isteyen çevreler de vardı. Ama Lice'de askerlerin sivil halkın üzerine ateş açtığı 18 yaşındaki Medeni Yıldırım'ı öldürmesinden sonra on binlerce insanın park forumlarında hızla kararlar alıp, aynı akşam sokaklara çıkması ve ertesi gün Taksim'de dev bir gösteri yapması Gezi'nin çözüm sürecine, Kürt halkının özgürlüğünü kazanmasına engel olmak isteyenlerden ibaret olmadığını kanıtladı.

Sosyalist işçi okurları direnişin en başında itibaren "Gezi de kazanacak barış süreci de!" diyerek sokağa çıktı.

Gezi kazandı. Şimdi sıra çözüm-barış sürecindedir.

Şimdi Kürt halkının yanında Kürt halkının sorunlarını kavramaya başlayan, Kürtleri öcü gibi gösteren medyanın iki yüzlülüğünü gören, Kürt halkıyla dayanışmaya hazır olan başka bir güç daha var.

Bugüne kadar "Çözümüne evet-barışa evet!" diyenler, bu hareketi kazanabilirse, çözüm sürecinin aktif savunucusu pozisyonuna çekebilirse, bütün bu güçler sokakta, hükümete, "Şimdi sıra sende" diyebilirse, çözüm ve barış sürecinin kazanması, Kürt halkının haklarının her düzeyde garanti altına alınacağı bir dönemin içine girmemizin önünde hiçbir engel yok.

Emperyalizme yenilgi, Suriye devrimine zafer!

Esad'ın gerçekleştirdiği son katliamdan sonra, ABD, İngiltere ve Fransa'nın başını çektiği emperyalist devletler Suriye'ye askeri müdahaleyi tartışıyor.

Her bir emperyalist devlet, Ortadoğu'ya askeri müdahale yapılmasını reddeden kendi halklarıyla karşı karşıya.

Afganistan ve Irak'tan sonra emperyalist müdahaleler meşruiyetini yitirirken, müdahale hazırlığına girişen devletler bir yandan da bu adımı atmakta kararsız ve egemen sınıflar kendi içlerinde bölünmüş durumda.

Savaş tehditleri savuran İngiltere'de meclis askeri müdahaleyi reddetti.

Doğu emperyalizmi, yani Rusya ve Çin ise BM Güvenlik Konseyi'nde müdahale planını reddederek uluslararası hukuk kanalı kapattı.

Gazetemiz yayına hazırladığı sırada Beyaz Saray, ABD'nin çıkarlarına en uygun şekilde harekete edileceğini açıkladı. Bu, çelişkili bir süreç ancak askeri müdahalenin gelip kapiya dayandırdığı açık.

Baas diktatörlüğü, iki buçuk yıldır Suriye halkına havadan, karadan, "terörle mücadele" adı altında saldırıyor.

Devlet güçleri ve Esad yanlısı ceteler, bu süreç içinde on binlerce kişiyi katletti. Milyonlarca kişi evlerini terk edip ülke içinde yer değiştirmek veya komşu ülkelere kaçmak zorunda kaldı. Yüz binlerce muhalif işkencelerden geçirdi.

Küresel ve bölgesel müttefiklerinin yardımıyla ayakta duran Esad rejimi, Suriye halkının Arap Baharı'yla başlanıyan isyanını ezmek için en vahşi yöntemleri kullanıyor.

ABD'nin başını çektiği bir hava ve deniz saldırısı başlatılması hâlinde, Adana'daki İncirlik üssünün de kullanılacağı belirtildi. Türkiye, Gaziantep ve Adana'da ayrıca NATO'nun bataryalarını bulunduruyor.

Akdeniz'de bekleyen Amerikan savaş gemilerinin, operasyonda Tomahawk ve Cruise füzeleriyle destek verebileceği söyleniyor. ABD'nin aynı zamanda Ürdün'de 300 ABD askerinin bulunduğu bir üssü buluyor. Suriye'ye en yakın mesafede bulunan bu üste 24 tane F-16 savaş uçağı bulunduğu iddia ediliyor. ABD'nin Basra Körfezi'nde bulunan ve bir kasabayı dolduracak personele sahip uçak gemileri bulunan 5. Filo'su, olası operasyona yer alabilir.

DSİP, bu sürecin başından beri, tüm Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi talepleriyle birlikte Suriye Devrimi'nin de zafere ulaşmasını destekliyor.

Yine en başından beri Batı'nın ve Türkiye'nin Suriye'ye yönelik hem politik müdahalelerine hem de askeri tehditlerine karşı çıkıyoruz.

Bugün askeri harekâtı tartışanlar, yüzyılı aşkın süredir Ortadoğu'nun kaderini savaşlarla, ölümlerle tayin eden siyasi güçlerdir.

ABD, İngiltere ve Fransa'nın tarihi, sömürgecilik tarihidir. Bu ülkelerin yönetimleri, yalnızca Ortadoğu'da değil, dünyanın her yerinde en baskıcı diktatörlükleri, askeri darbele-ri, en büyük katliamları desteklemişlerdir.

Suriye rejimi bugüne kadar 100 binden fazla insanı katletti. Suriye'ye yapılan askeri müdahale hem ülkede hem de Ortadoğu'da savaş ve katliamları körükleyerek daha fazla insanın ölmesine yol açacaktır.

Bu savaş koalisyonunun askeri müdahalesi, dünyanın hiçbir yerinde olmadığı gibi, Suriye'de de halkın özgürlük ve demokrasi taleplerine yarar sağlamayacaktır.

Üstelik, müdahaleye niyetlenen güçler de bunu açıkça ifade ediyor. ABD sözcüleri amaçlarının rejimi değiştirmek olmadığını altını çiziyor.

Gereğesi ne olursa olsun, son 10 yılda Afganistan ve Irak'ı kan gölüne çevirenlerin Suriye'ye askeri müdahalesine karşıyız.

Erdoğan ve AKP'nin derdi Suriye halkını korumak mı?

AKP hükümeti savaş koalisyonunda hemen yerini aldı. Onların derdinin Suriye halkını kurtarmak değil Türkiye'nin bölgesel egemenliğini artırmak olduğunu 1 Mart 2003 Irak tezkeresinden biliyoruz.

AKP hükümeti, Baas rejimi ile her zaman iyi geçinmeye çalıştı, Suriye'de halk ezilirken ticari anlaşmalar yapmakta hiçbir sorun görmedi. Erdoğan daha dün katil Esad'la ailecek tatile çıkıyordu.

Suriye'de halk ayaklanmasına dışarıdan müdahale eden güçlerden biri Türkiye'dir. Muhalefetteki bazı güçleri destekleyip bazı güçlerin yenilmesini isteyerek Esad rejimine karşı direnişi bölmektedir.

Suudi Arabistan ve Katar ile Suriye'deki halk ayaklanmasının sırtına binen Türkiye devletinin dışarıdan müdahaleleri Esad rejiminin ömrünü uzattığı gibi Suriye'de savaş körükledi ve Batı emperyalizminin müdahalesine uygun zemin yarattı.

Erdoğan emperyalizme meydan okuyan bir lider falan değildir.

ABD ve Batı emperyalizmini iki yüzlü olmakla suçlayan AKP, İncirlik'teki ABD Üssü ile her biri aslında NATO'nun üssü olan olan Türkiye ordusunun karar-gâhlarını emperyalist ittifakın kullanımına açıyor.

Esad rejimini silahlandırarak ve ayakta kalkmasına yol açan Rus emperyalizmi ile de AKP'nin hiçbir problemi yok. Elleriinde Suriyeli çocukların kanı bulunan diktatör Putin, Türkiye'de krallar gibi karşılanırken Rusya ile yeni ticaret anlaşmaları imzalamak Erdoğan'ın asıl derdi idi.

Sınırdaki kendi vatandaşlarının kan güvenliğini sağlamayan AKP hükümeti, Suriye devrimini boğacak ve Arap Baharı'nı bitirmek isteyen tüm güçlerin elini güçlendirecek olan emperyalist müdahaleyi insani gerekçelerle meşrulaştırmaya çalışıyor.

Rojava'nın özgürlüğünü engellemek için müdahalelerde bulunan AKP hükümeti Esad rejimine karşı direnişi bölüyor.

Mevcut tezkereye de Suriye'ye karşı yeni bir savaş tezkeresine de hayır! İncirlik üssü ve tüm NATO karargâhlarının Suriye'ye müdahale için kullanılmasına hayır!

Türkiye elini Suriye ve Rojava'dan çek!

17 Eylül saat 10.00'da Çağlayan Adliyesi önündeyiz

AGOS Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink cinayeti davası 17 Eylül'de İstanbul'da yeniden görülecek başlanacak.

Mahkeme "örgüt yok" dedi. Yargıtay "Örgüt var, basit bir suç çetesi" diyerek bu kararın bozdu. 1 tetikçi, 2 azmettirici ile sınırlı tutulan Hrant Dink davası boyunca gerçek bir soruşturma yapılmadı, sanıklar ile Ergenekon çetesi arasındaki birçok bağlantının

üzüne gidilmedi.

6 yıl süren dava boyunca hükümet, suikasta karşın kamu görevlilerinin yargılanmasına izin vermemiş, kimini bakan, kimini vali, kimini de polis şefi yaparak ödüllendirmişti.

"Bu dava böyle bitmez" demiştik. Öldür emri verenlerin yargılanması ve cezalandırılması için sesimizi tekrar yükseltelim. Hrant Dink için adalet istiyoruz.

HRANT İÇİN ADALET İÇİN

Mısır 'da darbeye karşı direniş

25 Ocak devriminden beri Mısır'da sürecin karakterini belirleyecek olan soru şuydu: "Devrim sürekli hale gelip daha ileri adımlar mı atacak yoksa frene basıp karşı devrime fırsat mı verecek?"

Mursi iktidarı, devrimin demokrasiyi tümüyle tabana, işçi sınıfına ve yoksul kitlelere yaymasını frenledi.

Politik devrim yetmiyor

Her devrimin kritik sorusu, ordunun devrimin yarattığı basınçla paraliz olup olmaya çağ, dağılıp dağılmayacağı sorusudur ama bu Mısır gibi on yıllardır cuntalar tarafından yönetilen ve ordunun düpedüz bir sermaye grubu olarak da işlev gördüğü ülkelerde yanıtı daha hızlı verilmesi gereken bir soru. Ordunun egemen sınıfın güçlü bir parçası olarak örgütlendiği ülkelerde devrim doğrudan orduya da karşı bir siyasal başkaldırı haline gelir. Hiçbir devrim, eğer taleplerine sonuna kadar sahip çıkacaksa, sadece politik rejim değişikliğiyle yetinemez. Yetinemez çünkü politik özgürlükler işçi sınıfının ve yoksulların ekonomik köleliğiyle uzun süre bir arada yaşayamaz.

Mısır'da 17 milyon insanın Mursi'ye karşı hareketi bu siyaset kuralının yeniden kanıtlanması anlamını taşıyor. 17 milyon Sisi'nin darbe yapması için değil, özgürlük taleplerini frenleyen Mursi iktidarını devirmek, Tahrir Meydanı'nın Mübarek'i deviren gücünün bir kez daha Mısır'da özgürlük mücadelesinin önünü açması için sokağa çıktı. Mısır ordusu sokağa çıkan milyonlarca insanın devrimi sürekli kılma eğilimini ezdi. Devrimi çaldı.

Sokağa çıkan kitleler Mübarek'in serbest kalmasını değil, Mübarek'i hapese tıkan hareketin Mursi tarafından örselenmesini engellemek için

DSİP İstanbul İl Örgütü, Mısır ordusunun yaptığı katliamı protesto ediyor. 17 Ağustos günü gerçekleşen darbe protestosunda yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Mısır'daki askeri darbenin püskürtülmesi, bütün Ortadoğu açısından kritik bir öneme sahip. Mısır, Arap Baharı'nın kalbindeydi ve en kilit mücadelelerden biri burada verilmişti. Şimdi de buradaki askeri yönetimin yenilgiye uğratılması, bölgedeki tüm özgürlük mücadelelerine ilham verecek bir gelişme olacak, diktatörlerin Ortadoğu halklarını eskisi gibi yönetemeyeceklerini bir kez daha kanıtlayacak."

harekete geçmişti.

Kitlesel bir devrimci partinin eksikliği

Hareketin örgütsüzlüğü, hareket içinde işçi sınıfının kendi öz örgütlenmesini ülke çapında bir siyasal otorite haline getirecek şekilde merkezileştirememesi, işçi sınıfının en önde mücadele eden blokları arasında aşağıdan sosyalizm fikrini savunan, Mısır'da tüm ezilenlerin birliğini işçi hareketinin kitlesel eyleminin aktif bir parçası olarak örgütlemeyi amaçlayan kitlesel bir sosyalist örgütün

olmaması ve sonuç olarak ilk devrimden beri durduğu yerde duran Mısır ordusunun ve sistemin eski egemen güçlerinin alışkanlıkları, örgütlenme gücü tarihin acımasız bir şaka-sı gibi, özgürlük isteyenlerin eyleminin özgürlüklerinden azılı düşmanları tarafından çalınmasına neden oldu.

Askeri darbe bugünlerde zafer kazanmış gibi görünür. Ama darbeye rağmen, darbecilerin sokağa çıkma yasaklarına rağmen, sokağa çıkanların kurşunlanmasına, katledilmesine rağmen milyonlarca

insan direniyor. 25 Ocak devriminin yarattığı özgüven, Adeviye Meydanı'nda direnen insanların eyleminde pekişerek sürüyor.

Hareket birleşebilirse, Müslüman Kardeşler'in kitleleriyle Mübarek'i deviren ilk hareket yan yana gelebilirse, bu sefer sadece Sisi'nin değil Mısır'ın rejiminin zirvesinde oturan tüm sermaye güçlerinin bir daha geri gelmeyecek şekilde mağlup edilmesi mümkün. Çünkü Mısır ezilenleri, devrimin frenlenmemesinin zorunlu olduğunu çok acı bir süreçle öğrendi.

Gezi eşittir Sisi mi?

Mağrurken mağdur olduğunu iddia etme konusunda hiç kimse başbakanın eline su dökemez. Gezi direnişine karşı polis şiddetinin bilançosu oldukça ağır. Ölenler, yaralananlar, gözünü kaybedenler, kalıcı hasar görenler, tutuklananlar, ...

Ama insanlar yılmadı ve giderek artan bir öfkeyle polis şiddetine karşı daha da kararlı bir şekilde meydanlara çıkmaya devam etti.

Hükümetin çevresel yıkım politikaları, başbakanın üslubu, polisin uyguladığı şiddet kitlesel bir öfkeye yarattı ve on binlerce insanın sokaklara taşmasına neden oldu.

Başbakan eylemcilere hakaret etmeye bir an bile ara vermedi. Neler söylenmedi eylemcilere dair. Ama söylenenler arasında en ağır olanı, en ağır hakaret içereni, Gezi eylemlerinin darbeye zemin hazırlamak için örgütlediği yönündeki iddia oldu. Oysa direnişin en sıcak saatlerinde, Gezi aktivistlerinin ezici çoğunluğu, "polis panzerlerinin, TOMA'ların önüne dikildiğimiz gibi tankların önüne de çıkarsın" diyerek, eylemlerin Ergenekon tarafından, ulusalclar tarafından kullanılmayacağını göstere ilanı etti.

Bu ifadeler Erdoğan'ın kesmedi çünkü tabanını bir araya getirmek için en güçlü iddia, Gezi'nin darbeye zemin hazırlamak için organize edilen bir hareket olduğu iddiasıydı. 28 Şubat'ın şiddetini hatırlayan ve hala bir düzeyde yaşayan, Ergenekon ve Balyoz gibi darbeyi örgütlenme ve planların gücünün sona ermediğini bilen kitleleri Gezi eylemleri-darbe ilişkisi kadar rahatsız edecek başka bir etkili propaganda olamazdı.

Gezi direnişine "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" çığlığını atarak katılanların varlığı da bu türden iddialara güç kattı.

Ama Gezi eylemlerini ne ulusalclar başlattı ne de hareket karakterini veren ulusalclar, darbeciler oldu.

"Mustafa Kemal'in askerleri"ne verilen "Mustafa Keser'in askerleriyiz" yanıtı, sadece bir espi değil, eylemlere katılan büyük çoğunluğun ulusalcılara mesafeli olduğunu gösteren net bir politik slogandı.

Buna rağmen, sistematik bir şekilde Gezi'yi darbeyi olmakla suçlayanlar Mısır darbesinden sonra ellerinin daha da güçlendiğini düşünerek Gezi eylemlerini Sisi'ci olmakla suçlamaya başladılar bu kez de.

Yalancılar: Gezi direnişine katılan binlerce insan, Türkiye'de darbecilerle, Ergenekon'la hesaplaşma sürecinde de aktif bir şekilde yer aldı. Darbelere karşı mücadele ederken de ordunun varlığını bütününi sorguladı, ordunun bütün varlığını sorgulamadan, bu ordunun genlerinin cuntacılığı her gün yeniden ürettiğini gözmezden gelerek darbelere karşı çıkarıldıkları farklı olarak.

İlker Başbuğ için göz yaşı döken, Mustafa Kemal'in posterini AKM'ye boydan boya diken, Ergenekon davasında hapis cezası alan ordu mensuplarını savunan Genelkurmay Başkanı'nın hala görevinin başında olmasına itiraz etmeyen, Sisi'yi Mursi'nin atadığını açık açık vurgulamayanlar Gezi eylemlerini darbeyi olmakla suçlamadan önce üç kere yutkunması gerekir.

Şenol Karakaş

Mısır ordusu: Apoletli patronlar

Mısır'da General Sisi liderliğinde kanlı bir askeri darbe gerçekleştiren ordu, ordudan biraz daha fazla ve biraz daha eksik.

Mısır ordusu Mısır'ın en güçlü sermaye grubu.

1952 yılından beri cuntalarla yönetilen Mısır'da halkın en güçlü düşmanlarının başında Mısır ordusu geliyor. Hür Subaylar Birliği'nin bir üyesi olarak Mısır'da iktidara el koyan ve Milliyetçi Sosyalist Baas fikrini yaygınlaştıran Nasır'dan beri, Hür Subaylar Birliği Mısır'daki hakim güç.

Nasır'dan sonra iktidara gelen Enver Sedat da Hür Subaylar Birliği'nin üç kurucusundan birisi.

Son darbenin komutanı Sisi ise askeri eğitimini ABD ve İngiltere'de alan ve zamanla Mısır istihbaratının zirvesine yerleşen bir asker.

Mısır ordusunun darbesini sessizlikle karşılayan ya da destekleyen ve bunu solculuk adına yapanlar, açıktan açığa bir sermaye grubunu destekliyor. Çünkü Mısır ordusu tahminlere göre Mısır ekonomisinin %20'si ile %40'ı arasında

dev bir bölümünün kontrolüne sahip. Ordu, bir ordu değil bir şirketler toplumu gibi. Mısır'da makarna, salça, iç giyim, bilardo salonları, süt, eğlence, maden suyu ve turizm gibi alanlarda ve bir dizi büyük sanayi kolunda ordu ekonominin hakim gücü.

Hazimneye ait toplantıların %87'si ordunun elinde.

Ordu, neredeyse bedava iş gücüne sahip. 468 bin kişilik asker gücü, bu işletmelerin bazılarında iş gücü olarak da kullanılıyor.

Genç subaylar erkenden emekli edilip bu tesislerde yöneticilik yapmaya başlıyor. Generaller ise tıpkı

Türkiye'de olduğu gibi yüksek ikramiyeler ve maaşlarla emekli olup büyük şirketlerin yönetim kuruluna giriyor.

Mursi'yle ordu arasındaki en önemli gerilim, parlamentonun ordunun gelirlerinin denetlenmesiyle ilgili yasanın çakmasıyla başladı. Ordu, "Gerekirse çatırız" dedi.

Ve çatıştı.

Mısır ordusu müslümanları öldürdüğü için darbeyi destekleyen ulusalcuların, ABD'den her yıl 1.3 milyar dolar yardım alan, bu dolarları da ABD'li silah şirketlerinden silah olarak geri veren apoletli patronların destekledikleri çok açık.

ALİ İSMAİL KORKMAZ

19 yaşındaydı polisler ve faşistler katletti

- ➔ Eskişehir, İstanbul, Ankara, Hatay Valileri görevden alınsın!
- ➔ Gezi direnişinde halka şiddet uygulayan polis şefleri ve tüm polis memurları açığa alınsın!
- ➔ Katil polisler ve faşistler cezalandırılsın!
- ➔ İçişleri Bakanı Güler istifal

Üniversitede polise hayır!

Erdoğan ilk olarak 19 Mayıs'ta, özel güvenlikleri üniversitelerden ve statlardan çıkaracaklarını, "bu işe" yeni den polisin bakacağını söylemişti. Gezi direnişinden sonra sonbaharda hareketin yeniden canlanmasından korkan AKP hükümeti bu konudaki adımlarını hızlandırıyor. Erdoğan 12 Temmuz'da "devlet üniversitelerinde artık güvenlik gücü olarak özel güvenlik değil, devletin kendi güvenlik güçlerini üniversitemize yerleştireceğiz" dedi, bunun gerekçesi olarak da "molotof ve palalı gençlik istememelerini" gösterdi. Son olarak ise üniversitelere YÖK tarafından gönderilen Gezi genelgesinde kampüs çevresinde polisin 24 saat bulunması istendi.

Polisin Gezi direnişi bahane edilerek üniversitelere yeni-

den sokulması polis devletini güçlendirmekten, öğrencilerin hak ve özgürlüklerini kısıtlamaktan başka bir işe yaramayacak. AKP'nin bahanesi olan "okuldaki şiddet" çoğunlukla okullara polislerin ve özel güvenliğin korumasında ve bilgisi dâhilinde giren ülkücü faşistlerin saldırısı sonucu oluyor. Öğrencilere, öğretim görevilerine sopalarla, bıçaklarla saldıranlar her zaman

polis tarafından korunuyor. Dolayısıyla üniversitedeki polis varlığı açıkça öğrenci hareketini hedef alıyor.

12 Eylül darbesinin ardından üniversitelere giren polisler öğrencilere defalarca saldırdı. 1990'da dönemin İÜ rektörü Cem Demiroğlu'nun çağrısıyla okulu işgal eden İstanbul Üniversitesi'nden öğrencilerin yaptığı bir kampanya ile çıkarılmıştı.

1997'de ölümünden bir ay önce "Başıma bir şey gelirse, sorumlusu Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polislerdir" yazılı bir dilekçe imzalayan Ali Serkan Eroğlu, Ege Üniversitesi'nin tuvaletinde ölü bulundu, kanında kloroform tespit edildi.

Son olarak polis Newroz döneminde ve Reyhanlı Katliamı anmalarında Ankara Üniversitesi öğrencilerine gaz bombası ve tazyikli su ile saldırmıştı.

Üniversitelerdeki polis ve özel güvenlik tehdidi kaderimiz değil. Yunanistan'da öğrenci hareketinin kazanımlarından en önemli okullara polisin girmesinin yasak olması. Türkiye'de de kitlesel bir öğrenci hareketi ile polislin okullara girmesini engelleyebiliriz.

Kazanmanın yolu kitesellikten geçiyor

Okullardan polisin yani şiddetin uzaklaştırılması için verilen mücadelenin zaferi, kitlesel olmasından, en geniş öğrenci çoğunluğunun desteği ve katılımı ile gerçekleşmesinden geçiyor. Gezi dire-

nişine gücünü veren kitlesel karakteriydi. Barışçıl demokratik protestolara saldırın polisin karşısına yüz binler olarak çıkılmasıydı. Okullarda da bunu başarabiliriz.

"Dünya Müslümanları"

Çok sevdiğim Müslüman bir yazar, İbrahim Sediyanı, Arap Baharı'nın üç aşaması olduğunu düşünüyor:

1) Müslüman halkların, başlıca Mısır'daki diktatörlere karşı kıyam etmesi (Tunus'ta başladı; 18 Aralık 2010);

2) Emperyalist güçlerin sürece dahil olması ve İslam dünyasına sokulan büyük fitne, Müslümanlar arasında yaşanan utuplaşma (Libya'da başladı; 19 Mart 2011);

3) Emperyalist güçlerin müdahale ve komplolarına karşı tüm dünya Müslümanlarının birlik ve vahdeti (Mısır'da başladı; 3 Temmuz 2013)."

Yani Mısır'daki askerî darbeye birlikte Arap Baharı yeni bir sürece girmiştir: "Dünya Müslümanları, Şii, Sünnî, Türk, Kürt, Arap, Fars, Urdu, Bengal, Malay, tüm kalpleriyle Mısırlı kardeşlerinin yanındadır."

Keşke Sediyanı haklı olsa. Ama maalesef değil.

Değil, çünkü "Dünya Müslümanları" anlamlı bir kavram değil. Dünyayı anlamamıza yardımcı olabilecek bir kavram değil.

Suudi Arabistan Kralı da Müslüman. Esed de. Sisi de.

Değişim ve demokrasi talebiyle sokaklara döküldüğünde karşısında Suudi parasıyla desteklenen ordular bulan yoksul Araplar da Müslüman. Suriye'de özgürlük istediği için öldürülenler de. Kahire'de katledilen binlerce Mısırlı da.

Az önce TV'de izledim. Koca bir profesör, "Batı, Müslümanları bölmeye çalışıyor" dedi.

Batı'nın uğraşmasına ne gerek var ki?

Müslümanlar arasında şeyh ve kral var, işçi ve köylü var; petrol zengini var, içecek temiz su bulamayan var; babadan oğula geçen emirlikler ve diktatörlükler var, demokrasiyi hayatında hiç yaşamamış kitleler var. Bölmeye ne gerek?

Ortadoğu'da iki buçuk yıldır olup bitenlerin Müslümanlıkta da, Hıristiyanlıkta da alakası yok.

Olan şu:

Arap halkları, Müslüman oldukları için değil, yoksul oldukları ve özgür olmadıkları için, ayaklanıyor.

Yerel diktatörler de, emperyalist güçler de panik halinde. İpler ellerinden kaçıyor.

Tekrar istikrar istiyorlar, tekrar istedikleri gibi yönetmek istiyorlar.

Sisi darbesinin nedeni de bu; Amerika'nın darbeyi desteklemesinin de. Suriye'ye saldıracak olmalarının da.

Öldürülenler Müslüman oldukları için öldürülüyor. Özgürlük istedikleri için öldürülüyorlar.

Saflar Müslümanlarla diğerleri arasında değil. Bir yanda diktatörlerle emperyalist güçler var, bir yanda özgürlük isteyen kitleler.

Roni Margulies

Başka bir dünya için mücadeleye devam!

Marksizm

3-4-5-6 Ekim Taksim Hill Otel

Özgürlükçü solun en geniş tartışma ve eylem platformu